

'Prachtig geschreven, krachtig en belangrijk.'
– The New York Times

IK HEB
EEN NAAM

een Memoir

CHANEL
MILLER

XANDER

Chanel Miller

IK HEB EEN
NAAM

Uitgegeven door Xander Uitgevers BV
Hamerstraat 3, 1021 JT Amsterdam

www.xanderuitgevers.nl

Oorspronkelijke titel: *Know My Name*
Oorspronkelijke uitgever: Viking, een imprint van
Penguin Random House LLC
Vertaling: Anna Livestro
Omslagontwerp: Jason Ramirez & Nayon Cho
Auteursfoto: Mariah Tiffany
Zetwerk: ZetSpiegel, Best

Copyright © 2019 Chanel Miller
Copyright © 2020 voor de Nederlandse taal:
Xander Uitgevers BV, Amsterdam

Eerste druk 2020

ISBN 978 94 0161 229 6 | NUR 402

De uitgever heeft getracht alle rechthebbenden te traceren. Mocht u desondanks menen rechten te kunnen uitoefenen, dan kunt u contact opnemen met de uitgever. Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

mama papa tiffy

INLEIDING

Uit het feit dat ik niet wist hoe je het Engelse woord voor dagvaarding spelt, en ik dus *subpeena* schreef in plaats van *subpoena*, zou je kunnen afleiden dat ik niet over de juiste papieren beschik om dit verhaal te vertellen. Maar de hele wereld kan alle afschriften van gerechtelijke uitspraken inzien, en alles wat ooit in het nieuws was staat op internet. Dit is niet de ultieme waarheid, het is mijn waarheid, die ik zo zorgvuldig mogelijk heb opgeschreven. Als je het verhaal wilt zien en horen door mijn ogen en oren, als je wilt weten hoe het voor mij voelde, vanbinnen, om me tijdens deze rechtszaak te verstoppen op een wc, dan is dat wat ik je te bieden heb. Ik geef wat ik te geven heb, en jij neemt wat je wilt weten.

In januari 2015 was ik tweeëntwintig, en woonde en werkte ik in de stad waar ik ook vandaan kwam: Palo Alto, Californië. Ik ging naar een feest op Stanford University. Ik werd verkracht, buiten, op de grond. Twee voorbijgangers zagen het, hielden de verkrachter tegen, redden mij. Mijn oude leven raakte ik kwijt, een nieuw leven begon. Ik kreeg een nieuwe naam om mijn identiteit te beschermen: ik werd Emily Doe.

In dit verhaal noem ik de advocaat die de verdediging voerde 'de verdediger'. De rechter noem ik 'de rechter'. Termen om de rollen die zij speelden duidelijk te maken. Dit is geen persoonlijke aanklacht, geen verbale aanval, geen blacklist, geen herkauwen. Ik geloof dat we allemaal wezens zijn met meerdere dimensies, en in de rechtbank voelde het beschadigend om te worden platgeslagen, tot een typetje te worden teruggebracht, een verkeerd etiket opgeplakt te krijgen en te worden verguisd, dus dat zal ik hun ook niet aandoen. Ik gebruik Brocks naam, maar hij had net zo goed Brad of Brody of Benson kunnen heten, dat had niet uitgemaakt. Het gaat niet om hun individuele betekenis, maar om hun gemeenschappelijke kenmerken, die van alle mensen die een systeem intact houden dat verrot is. Dit is een poging om de pijn die ik voel om te zetten in iets anders, om een verleden onder ogen te zien, en om een manier te vinden om met deze herinneringen te leven. Ik wil ze achter me laten, zodat ik verder kan. Door hun naam niet te noemen, geef ik mezelf eindelijk mijn naam terug.

Mijn naam is Chanel.

Ik ben een slachtoffer, ik heb geen enkele moeite met dat woord. Ik heb alleen moeite met het idee dat ik niet meer zou zijn dan dat. Maar wat ik niet ben, is het *slachtoffer van Brock Turner*. Ik ben helemaal niets van hem. Ik behoor hem niet toe.

Ik ben ook half Chinees. Mijn Chinese naam is Zhang Xiao Xia, wat *Kleine Zomer* betekent. Ik ben naar de zomer vernoemd omdat:

Ik in juni geboren ben.

Xia de eerste dynastie van China was.

Ik het eerstgeboren kind ben.

'Xia' klinkt als 'sja'.

Chanel.

De FBI definieert verkrachting als ‘alle soorten van penetratie’. Maar in Californië wordt verkrachting smaller gedefinieerd als ‘geslachtsgemeenschap’. Heel lang heb ik hem niet ‘verkrachter’ genoemd, uit angst dat ze me op mijn vingers zouden tikken. Juridische definities zijn belangrijk. De mijne is dat ook. Hij vulde een holte van mijn lichaam met zijn handen. Ik vind dat hij niet vrijgesproken kan worden van deze term omdat hij zijn klus niet kon afmaken.

Het verdrietigste aan deze zaken, los van de misdrijven zelf, zijn de denigrerende dingen die het slachtoffer gaat geloven over haar eigen wezen. Mijn hoop is dat ik die overtuigingen kan terugdraaien. Ik zeg ‘haar’, maar of je nu een man bent, een transgender, non-binair, of hoe je je ook identificeert en hoe je ook leeft in de wereld, als je in je leven te maken hebt gekregen met seksueel geweld, dan wil ik jou in bescherming nemen. En degenen die me dag na dag hebben opgetild uit het duister: jullie wil ik bedanken.

Als je je naam kent, hou je er dan aan vast, want als hij niet is opgeschreven en niemand zich hem herinnert, zal hij met je sterven.

– Toni Morrison

In het begin was ik zo jong en zo'n vreemde voor mezelf dat ik nauwelijks bestond. Ik moest de wereld in gaan en haar zien en horen en op haar reageren voor ik kon weten wie ik was, wat ik was, wat ik wilde zijn.

– Mary Oliver, *Upstream*

... het is onze plicht om ertoe te doen.

– Alexander Chee

I

IK BEN VERLEGEN. In een toneelstuk over een safari op de basisschool waren alle anderen een dier. Ik was gras. Ik heb nooit een vraag gesteld in een grote collegezaal. Bij groepslessen in de sportschool tref je mij aan in het hoekje. Ik zeg sorry als jij tegen mij op botst. Ik neem elke flyer aan die je me op straat in handen drukt. Ik zet altijd netjes mijn supermarktkarretje terug. Als er geen koffiemelk meer op de toonbank staat van de zaak waar ik mijn koffie koop, dan drink ik hem zwart. Als ik blijf logeren, dan lijkt het achteraf alsof de dekens nooit zijn aangeraakt.

Ik heb nog nooit een verjaardagsfeest voor mezelf gegeven. Ik trek drie truien aan voordat ik je zal vragen of de verwarming hoger mag. Ik vind het niet erg om te verliezen met bordspelletjes. Ik stop mijn wisselgeld los in mijn tasje om de rij bij de kassa niet op te houden. Toen ik klein was, wilde ik een mascotte worden als ik later groot was, zodat ik de vrijheid had om te dansen zonder te worden gezien.

Ik was de enige leerling op mijn basisschool die twee jaar op rij werd gekozen als conflictoplosser; het was mijn taak om

elke pauze een groen hesje aan te trekken en te patrouilleren op de speelplaats. Als iemand een onoplosbaar conflict had, haalden ze mij erbij en dan leerde ik hun over ‘ik-boodschappen’ als ‘Als jij dit of dat... dan voel ik...’ Op een keer kwam er een kleuterjuf naar me toe die vertelde dat iedereen tien seconden op de autobandschommel kreeg. Maar als zij de schommel duwde, dan telden de kinderen ‘een-poes, twee-poes, drie-poes’, maar als de jongens duwden, dan telden ze ‘een-olifantenjong’, ‘twee-olifantenjong’, zodat ze er langer op konden. Ik verkondigde dat vanaf die dag moest worden geteld als ‘een-tijger, twee-tijger’. Mijn hele leven heb ik tijgers geteld.

Ik stel mezelf hier even voor, omdat ik zonder naam of identiteit begin, in het verhaal dat ik ga vertellen. Er worden mij geen karaktertrekken of gedrag toegedicht. Ik werd gevonden als een halfnaakt lichaam, alleen en bewusteloos. Geen portemonnee, geen ID-kaart. Er werden politieagenten bij gehaald, een decaan van Stanford werd uit zijn bed gehaald om te komen kijken of hij me misschien herkende, getuigen deden rondvraag; niemand wist bij wie ik hoorde, waar ik vandaan kwam, wie ik was.

Mijn geheugen vertelt me dit: op zaterdag 17 januari 2015 woonde ik bij mijn ouders in Palo Alto. Mijn jongere zusje Tiffany, derdejaars aan California Polytechnic State University, had drie uur in de auto gezeten voor een lang weekend thuis. Meestal bleef ze thuis, met vrienden, maar zo nu en dan deden we samen dingen. Later in de middag pikten we met z'n tweeën haar vriendin Julia op, die aan Stanford studeerde, en reden naar de Arastradero Preserve om te zien hoe het ei-gel van de zon over de heuvels uitgestort werd. De lucht werd donkerder, we stopten bij een tacozaak. We hadden een verhitte discussie over waar duiven slapen, debatteerden over de vraag of mensen hun wc-papier in vierkantjes vouwen (ik), of er gewoon een prop van maken (Tiffany). Tiffany en Julia

hadden het over een feestje waar ze die avond naartoe gingen, in het huis van Kappa Alpha, een jongensdispuut op de campus van Stanford. Ik luisterde nauwelijks, maar schepte een piepklein plastic kommetje vol met groene salsa.

Later die avond kookte mijn vader broccoli en quinoa, en wij wonden ons erover op dat hij dat aan ons presenteerde als 'kwie-noa'. *Het is 'kie-nwa', pap, onder welke steen heb jij geleefd!* We aten van papieren bordjes zodat we niet hoefden af te wassen. Er kwamen nog twee vriendinnen van Tiffany, Colleen en Trea, met een fles champagne. Het plan was dat zij met z'n drietjes naar Julia, op Stanford, zouden gaan. Ze zeiden: 'Ga mee.' Ik zei: 'Serieus? Zou, zou het niet raar zijn als ik meeging?' Ik zou de oudste zijn, daar. Ik nam zingend een douche. Doorzocht dikke rijen met sokken op zoek naar een onderbroek, en vond in het hoekje een versleten driehoekje stof met stippen. Ik trok een strak, antracietgrijs jurkje aan. Een zware zilveren ketting met piepkleine rode steentjes. Een beige vestje met grote bruine knopen. Ik zat op mijn bruine vloerkleed, mijn haar nog nat in een knot, en strikte de veters van mijn donkerbruine *combat boots*.

Het behang in onze keuken is blauw met geel gestreept. Aan de muren hangen een oude klok en houten kastjes, op de deurpost zijn in de loop der jaren groeistreepjes gezet (met een klein schoensymboltje ernaast als we die tijdens het meten aan hadden). Toen we de deuren van de kastjes open- en dichtdeden, bleek er alleen een fles whisky te staan; in de koelkast stond alleen sojamelk en limoensap om de whisky mee te mixen. Als shotglazen hadden we de glaasjes die we hadden meegenomen van reisjes met het gezin, *Las Vegas, Maui*. Tiffany en ik verzamelden ze als bekertjes voor onze knuffels. Ik dronk de whisky puur, schaamteloos, vrij, zoals iemand die iets zegt als: *Oké, ik ga mee naar de bar mitswa van je neefje, maar alleen als ik me eerst mag indrinken.*

We vroegen aan onze moeder of die ons vieren naar Stanford wilde brengen, een ritje van zeven minuten langs de Foothill Expressway. Stanford was mijn achtertuin, mijn buurt, broedplaats van de goedkope bijleskrachten die mijn ouders in de loop der jaren in de arm hadden genomen. Ik ben opgegroeid op die campus, ging er naar zomerkampen in tenten op de gazons, glipte stiekem de eetzaal uit met zakken vol kipnuggets, at bij hoogleraren thuis omdat het de ouders van mijn vriendinnen waren. Mijn moeder zette ons af bij de boekwinkel van Stanford, waar ze op regenachtige dagen met ons naartoe ging voor warme chocolademelk en madeleines.

We moesten vijf minuten lopen, een heuvelachtig pad af, naar een groot huis verscholen onder naaldbomen. Een jongen met minuscule plukjes haar op zijn bovenlip liet ons binnen. In de keuken van het dispuutshuis trof ik een drankenmachine met frisdrank en sap, en ik begon wat op de knoppen te drukken en brouwde een niet-alcoholisch drankje dat ik aan de man bracht als sukkelsap. ‘Dames, Kappa Alpha sukkelsaaap!’ De mensen stroomden binnen. De lichten gingen uit.

We stonden achter een tafel bij de voordeur als een welkomstcomité en zongen: ‘Welkom, welkom, welkom!!!’ Ik zag hoe de meisjes binnenkwamen, met opgetrokken schouders, verlegen glimlachend, de kamer afspeurend naar een bekend gezicht om zich aan vast te klampen. Ik kende die blik, want zo had ik me ook ooit gevoeld. Op de universiteit is zo’n dispuut een exclusief koninkrijk, bruisend van het lawaai en de energie, waar de jonge jongens alles deden voor hun oudere heersers. Na mijn studie bleek zo’n dispuutshuis een zurige, morsige bedoening, vol met armoedige plastic bekertjes, waar je de zolen van je schoenen van de plakkerige vloer los hoorde komen, waar de punch naar terpentijn smaakte en zwart schaamhaar aan de randen van de plee plakte. We zagen een grootformaat plastic fles met wodka op tafel staan. Ik hield

hem in mijn armen geklemd alsof ik water in de woestijn had ontdekt. Wat een geluk. Ik schonk een bekertje vol en sloeg de drank in één keer achterover. Iedereen hing in drommen tegen elkaar aan boven op de tafels, heen en weer wiegend als pinguïns. Ik stond in mijn eentje op een stoel, met mijn armen in de lucht, als een dronken sliert zeewier, tot mijn zusje me er vanaf hielp. We gingen buiten plassen, in de bosjes. Julia en ik begonnen freestyle te rappen. Ik rapte over mijn droge huid, liep vast toen ik niets kon verzinnen dat rijmde op Cetaphil-crème.

De kelder stond vol, mensen moesten buiten staan in de cirkel van licht op het betonnen terras. We stonden bij een stel kleine witte jongens die hun petjes achterstevoren droegen, zodat hun nek niet zou verbranden, binnen, 's avonds laat. Ik dronk lauw bier, dat een beetje naar pies smaakte, en gaf het aan mijn zusje. Ik was verveeld, maakte me nergens druk om, was dronken, doodop, en nog geen tien minuten bij mijn huis vandaan. Ik was dit alles om me heen ontgroeid. En vanaf dat moment gaat mijn geheugen op zwart; daar loopt de film van de spoel.

Tot op de dag van vandaag vind ik het totaal niet van belang wat ik die avond precies heb gedaan. Het is niet meer dan een handvol wegwerpherinneringen. Toch zouden deze gebeurtenissen genadeloos uitgeplozen worden, en nog eens, en nog eens, en nog eens. Wat ik deed, wat ik zei, alles werd gefileerd, gewogen, doorgerekend, aan het publiek gepresenteerd ter evaluatie. En dat allemaal omdat hij daar was, ergens op dat feestje.

Veel te fel licht. Door mijn knipperende oogleden zag ik korsten bruin bloed op de rug van mijn handen. Het verband om mijn rechterhand fladderde al los, omdat de leukoplast losgelaten had. Ik vroeg me af hoe lang ik hier al was. Ik lag op een

smal bed met links en rechts een plastic opstaande rand, een wieg voor grote mensen. De muur was wit, de vloer blonk. Er sneed iets diep in mijn elleboog, witte tape die te strak zat, het vlees van mijn arm pulde erbovenuit. Ik probeerde mijn vinger eronder te wurmen, maar die was te dik. Ik keek naar links. Er stonden twee mannen naar me te staren. Een oudere zwarte man in een rood Stanford-windjack, een witte man in een zwart politie-uniform. Ik kneep mijn ogen half dicht. Ze werden een rood vierkant, een zwart vierkant, tegen de muur geleund, hun armen achter hun rug, alsof ze daar al een poosje stonden. Ik focuste weer. Ze trokken het gezicht dat ik zelf trek als ik een ouder iemand een trap af zie lopen: gespannen in de verwachting dat die iemand elk moment kan vallen.

De agent vroeg hoe ik me voelde. Toen hij over me heen boog, bleef hij me strak aankijken, geen lachrimpeltjes, zijn ogen volkomen rond en stil, twee kleine vijvertjes. Ik dacht: *Ja, hoezo?* Ik draaide mijn hoofd om, op zoek naar mijn zusje. De man in het rode windjack stelde zich aan me voor als een decaan van Stanford. 'Hoe heet je?' Hun ernst werkte me op de zenuwen. Ik vroeg me af waarom ze dat niet aan mijn zusje vroegen, die was hier toch wel ergens? 'Ik studeer hier niet, ik ben alleen op bezoek,' zei ik. 'Ik heet Chanel.'

Hoe lang had ik liggen dutten? Ik had vast te veel gedronken, en was het dichtstbijzijnde gebouw op campus in geglipt om mijn roes uit te slapen. Had ik soms gekropen? Waarom waren mijn handen zo geschaafd? Wie had me opgelapt met z'n armoedige EHBO-does? Misschien waren ze een tikkeltje geïrriteerd, weer zo'n laveloze student die verzorging nodig had. En vrij gênant, want ik was hier te oud voor. Maar goed, ik zou hen van hun zorgplicht ontslaan, en hen bedanken voor de wieg. Ik scande de gang en vroeg me af welke deur de uitgang was.

Ze vroegen of er iemand was die ze voor me konden bellen,

om te zeggen dat ik hier was. Waar 'hier'? Ik gaf hun het nummer van mijn zusje, en keek de man in het windjack na toen die buiten gehoorsafstand ging staan en de stem van mijn zus meenam, een andere kamer in. Waar was mijn eigen telefoon? Ik begon om me heen te tasten, in de hoop op een harde rechtehoek te stuiten. Maar nee. Ik was kwaad op mezelf dat ik hem kwijtgeraakt was. Nu moest ik mijn gangen nagaan.

De agent begon tegen me te praten. 'Je bent in het ziekenhuis, en er is reden om aan te nemen dat je aangerand bent,' zei hij. Ik knikte langzaam. Wat een ernstige man! Hij vergiste zich vast, want ik had op het feest met niemand gepraat. Moest ik officieel ontslagen worden? Ik was toch zeker oud genoeg om mezelf te ontslaan? Ik nam aan dat er iemand zou binnenkomen met de mededeling: 'Agent, ze kan wel gaan', en dat ik dan zou salueren en vertrekken. En ik had zin in een broodje kaas.

Ik voelde een intense druk in mijn buik, moest plassen. Ik vroeg of ik naar het toilet mocht, en hij vroeg of ik wilde wachten, omdat ze een urinemonster nodig hadden. *Howzo?* vroeg ik me af. Ik lag daar maar stilletjes mijn plas op te houden. Eindelijk mocht ik. Toen ik overeind kwam, zag ik dat mijn grijze jurk tot mijn middel opgetrokken was. Ik had een mintgroene broek aan. Ik vroeg me af hoe ik aan die broek kwam, en wie het touwtje gestrikt had. Schaapachtig liep ik naar het toilet, blij om verlost te zijn van hun starende blikken. Ik deed de deur dicht.

Ik trok mijn nieuwe broek omlaag, mijn ogen half dicht, en wilde mijn onderbroek naar beneden trekken. Mijn duimen schaaften langs de binnenkant van mijn dijen, raakten mijn huid, verder niks. Vreemd. Ik herhaalde de beweging. Ik legde mijn handen vlak op mijn heupen en wreef zo langs mijn dijen, alsof de onderbroek wel weer tevoorschijn zou komen als ik bleef wrijven tot het warm werd, en toen stopten mijn

handen er ineens mee. Ik keek niet omlaag, ik bevroor in mijn halve squat. Ik kruiste mijn handen over mijn buik en boog half voorover, volkomen stil, en kon niet staan en niet zitten, met de broek op mijn enkels.

Ik heb me altijd afgevraagd waarom iemand die zelf zoiets heeft meegemaakt anderen die het hebben meegemaakt zo goed begrijpt. Waarom we elkaar in de ogen kunnen kijken en elkaar zonder uitleg snappen, al verschillen de details van de verkrachting. Misschien is het omdat we die details niet met elkaar gemeen hebben, maar wel het moment na de verkrachting, het eerste moment dat je alleen gelaten wordt. Er ontglipt je iets. Waar was ik. Wat is me ontnomen. Het is doodsangst die je in stilte opslokt. Je raakt los van de wereld waarin boven boven was, en onder onder. Dat moment is niet pijn, niet histerie, niet huilen. Het is je binnenste dat in koude steen verandert. Het is totale verwarring die hand in hand gaat met weten. Weg is de luxe van langzaam volwassen worden. Het is het moment waarop je ogen in één klap opengaan.

Ik ging langzaam op de wc-bril zitten. Er stak iets in mijn nek. Ik raakte mijn achterhoofd aan, voelde ruwe vormen in mijn klittende haar. Ik was heel even naar buiten gegaan, waren er soms dennenaalden uit de bomen gevallen? Alles voelde verkeerd, maar vanbinnen voelde ik een doffe kalmte. Een stille, donkere oceaan, vlak en onmetelijk. Er was angst, ik voelde het in mijn buik in beweging komen, nat en zompig en zwaar, maar aan de oppervlakte zag ik niet meer dan een rimpeling. Paniek zou naar boven komen als een vis die heel even opsprong uit de diepte en die dan weer teruggleed en alles doodstil achterliet. Ik kon niet bevatten hoe ik in een steriele kamer terechtgekomen was, met een toilet, zonder ondergoed, alleen. Ik kon de agent niet vragen of die misschien wist waar mijn onderbroek gebleven was, want ergens wist ik wel dat ik nog niet klaar was voor het antwoord.

Er kwam een woord bij me op: *schaar*. De agent had een schaar gebruikt om mijn onderbroek af te knippen, omdat er op ondergoed vaginale... omdat er vaginale bacteriën op zitten die ze nodig hebben voor onderzoek, voor de zekerheid. Ik had het weleens op tv gezien, ambulancemedewerkers die door kleding heen sneden. Ik stond op, zag viezigheid op de grond. Ik streek mijn broek glad en strikte het touwtje in grote lussen. Ik stond aarzelend bij het fonteintje, niet zeker of ik het bloed wel weg mocht wassen. Dus doopte ik alleen de toppen van mijn vingers in het ijle stroompje, raakte het water aan met mijn handpalmen, zodat de donkere plekken boven op mijn handen intact bleven.

Even kalm als ervoor kwam ik terug, beleefd glimlachend, en ik hees me weer in mijn wieg. De decaan zei dat mijn zus op de hoogte gebracht was van waar ik was en overhandigde me zijn visitekaartje: 'Laat me weten als ik ooit nog iets voor je kan doen.' Hij vertrok. Ik hield me vast aan dat kleine kaartje. De agent informeerde me dat het SART-gebouw pas 's ochtends weer openging. Ik wist niet wat dat voor een gebouw was, en begreep alleen dat het de bedoeling was dat ik weer zou gaan slapen. Ik lag plat op mijn rug, maar het voelde koud en vreemd, met z'n tweeën in dat helle licht. Ik was blij dat ik niet alleen was, maar het zou fijn zijn geweest als hij een boek bij zich had of even naar de drankenauto-maat zou lopen. Ik kon niet slapen als er iemand naar me keek.

Er verscheen een verpleegster, die een blik op me wierp, en zich toen meteen tot de agent wendde. 'Waarom heeft ze geen deken?!' De agent zei dat hij me een broek had gegeven. 'Nou, dan regel je ook maar een deken voor haar. Waarom heeft niemand haar een deken gegeven? Ze ligt daar maar zonder deken!' Ik keek naar haar woeste gebaren waarmee ze meer van hem eiste, zo gebrand op mijn warmte; ze geneerde zich

niet om te vragen wat ze wilde. Ik herhaalde het in mijn hoofd. 'Laat iemand een deken voor haar halen.'

Ik sloot mijn ogen weer en viel weer weg, in de warmte deze keer. Ik vond het wel mooi geweest, deze onsamenhangende droom, en wilde weer wakker worden in mijn eigen bed, onder mijn bloemendekbed en mijn rijstpapieren lamp, met mijn zusje slapend in de kamer naast me.

Er werd voorzichtig tegen me geduwd, en ik opende mijn ogen in hetzelfde felle licht, onder dezelfde dekens. Er stond een mevrouw met goudblond haar en een witte jas, met achter haar nog twee vrouwen. Ze keken me stralend aan, alsof ik een pasgeboren baby was. Een van de verpleegsters heette Joy, en dat vatte ik op als een gunstig teken van het universum. Ik liep achter hen aan, de deur uit, naar een kleine parkeerplaats. Ik voelde me een slonzige koningin, met de dekens die als een fluwelen mantel achter me aan sleepten, geflankeerd door mijn lakeien. Ik tuurde naar de lucht om te bepalen hoe laat het was. Was het al ochtend? We liepen een laag gebouw binnen, een leeg gebouw. Ze brachten me naar een kantoor. Met mijn stapel dekens ging ik op een bank zitten, en zag de ruggen van de archiefmappen op een plank met het woord SART. Met zwarte viltstift was eronder geschreven: Sexual Assault Response Team.

Dus dát was het: het aanrandings- en verkrachtingsteam. Ik was niet meer dan een waarnemer, twee ogen in een beige kadaver met een nest van slonzig bruin haar. Die ochtend zou ik mijn huid doorboord zien worden door zilveren naalden, zou ik bebloede wattenstaafjes tussen mijn benen vandaan zien komen, en zou ik nergens van ineenkrimpen of mijn adem naar binnen zuigen. Mijn zintuigen waren uitgeschaakeld, mijn lichaam een levenloze etalagepop. Het enige wat ik begreep was dat de vrouwen in de witte jaszjes degenen waren die ik kon vertrouwen, dus gehoorzaamde ik aan al hun commando's, glimlachte ik als zij naar mij lachten.

Er werd een stapel papier voor me neergelegd. Mijn arm kwam uit de dekens gekropen om die te ondertekenen. Als ze me al uitlegden waar ik mee instemde, dan vergat ik dat meteen weer. Papieren, papieren, en nog eens papieren, allemaal met een ander kleurtje, lila, geel, oranje. Niemand legde me uit waarom mijn onderbroek weg was, waarom mijn handen bloedden, waarom mijn haar vies was, waarom ik een rare broek droeg, maar blijkbaar liep alles op rolletjes, en ik dacht dat ik, als ik netjes bleef ondertekenen en knikken, straks schoongeboend en rechtgebred naar huis kon. Ik schreef mijn naam onder aan de pagina's. Een grote, krullerige C en twee bulten voor de M. Ik stopte toen ik bovenaan een bladzijde het woord **Verkrachtingsslachtoffer** zag staan. Er sprong een vis uit het water. Ik wachtte even. Nee, ik stem er niet mee in om een verkrachtingsslachtoffer te zijn. Als ik mijn handtekening op dat stippelijntje zette, werd ik er dan een? En als ik dat weigerde, zou ik dan gewoon mezelf blijven?

De verpleegsters verdwenen om de onderzoeksruimte in gereedheid te brengen. Een meisje stelde zich aan me voor als April, een medewerker van het SART. Ze droeg een sweater en een legging, had haar dat me leuk leek om te tekenen, een massa kleine krulletjes in een staart. Ik vond haar naam al net zo fijn als die van Joy; april is een maand van lichte regen en bloeiende aronskelken. Ze gaf me een klont havermost met bruine suiker in een plastic kommetje dat ik opat met een slap wit lepeltje. Ze leek jonger dan ik, maar ze zorgde voor me als een moeder, en bleef me aansporen om vooral water te drinken. Ik vroeg me af waarom zij zo vroeg wakker was, op een zondag. Ik vroeg me af of dit een normale dag was voor haar.

Ze overhandigde me een oranje map. 'Dit is voor jou.' Er zaten zwart-witte, gekopieerde pakketjes in over posttraumatisch stresssyndroom, met scheve nietjes, onoverzichtelijke lijsten met telefoonnummers. Een foldertje met een afbeel-

ding van een meisje met een wenkbrauwpiercing, zo bozig, zo verontwaardigd. Met dikke paarse letters stond er: JE BENT NIET ALLEEN. HET IS NIET JOUW SCHULD! Wát is niet mijn schuld? Wát heb ik niet gedaan? Ik sloeg een andere folder open: 'Reacties tijdens de nasleep.' De eerste categorie luidde: 'o tot 24 uur: verdoving, licht gevoel in het hoofd, ongerichte angst, shock.' Ik knikte, opmerkelijk herkenbaar. De tweede categorie was: '2 weken tot 6 maanden: vergeetachtigheid, uitputting, schuldgevoelens, nachtmerries.' De laatste categorie was: '6 maanden tot 3 jaar, of langer: geïsoleerd zijn, plotseling getriggerde herinneringen, gedachten aan zelfmoord, verslaving aan drank of verdovende middelen, relatieproblemen, eenzaamheid.' Wie had dit geschreven? Wie had deze dreigende toekomst uitgestippeld op dit armoedige stuk papier? Wat moest ik met deze tijdbalk van een of andere gebroken onbekende?

'Wil je mijn telefoon even om je zus te bellen? Je kunt zeggen dat ze je over een paar uur kan komen halen.' April hield haar telefoon op. Ik hoopte dat Tiffany nog zou slapen, maar ze nam meteen op. Ik ken haar huiltjes; ik weet wanneer ze een deuk in de auto heeft gereden of wanneer ze niets heeft om aan te trekken of als er een hond is doodgegaan op tv. Dit huilen klonk anders. Als vogels die met hun vleugels tegen de binnenkant van een glazen doos slaan. Chaos. Het geluid deed mijn hele lichaam verstijven. Mijn stem klonk nuchter en luchtig. Ik kon mezelf horen glimlachen.

'Tiffany!' zei ik. Ik kon niet verstaan wat ze zei. Daar werd mijn stem alleen maar kalmer van; hij vlijde zich over die van haar: 'Gast, ik krijg hier gratis ontbijt! Ja, ik ben in orde. Niet huilen. Ze denken dat er iets is gebeurd, nee, ze weten nog niet eens of het wel echt zo is, het is allemaal uit voorzorg, maar het is beter als ik hier nog even blijf, oké? Kun jij me misschien over een paar uur oppikken? Ik zit in het ziekenhuis

van Stanford.' De coassistente tikte zachtjes op mijn schouder en fluisterde: 'San Jose. Je bent in het Santa Clara Valley Medical Center.' Ik staarde haar niet-begrijpend aan. 'O, sorry, ik ben in een ziekenhuis in San Jose!' terwijl ik dacht: *ik ben drie kwartier rijden van huis, in een andere stad?* 'Maak je geen zorgen!' zei ik. 'Ik bel je weer als ik hier klaar ben.'

Ik vroeg aan April of zij wist hoe ik hier gekomen was. 'Ambulance.' Ineens begon ik me zorgen te maken. Ik kon dit helemaal niet betalen. Hoeveel zou dit onderzoek kosten? De dennennaalden bleven maar als kleine klauwtjes schrijnen in mijn nek. Ik trok er een puntige, donkerrode naald uit. Er kwam een zuster voorbij die me opdroeg om het te laten zitten, omdat ze mijn hoofd nog moesten fotograferen. Ik stak hem terug alsof ik een schuifje in mijn haar deed. De onderzoeksruimte was klaar.

Ik stond op en zag piepkleine dennenappeltjes en -naalden op de kussens liggen. Waar kwamen die in godsnaam allemaal vandaan? Toen ik me vooroverboog om ze op te rapen, viel mijn haar los over mijn schouder, zodat er nog meer op de schone vloertegels terecht kwam. Ik zakte op mijn knieën, met mijn dekens over me heen, en begon de dode naalden keurig op een hoopje te schuiven. 'Wil je deze hebben?' vroeg ik, en ik hield het hoopje op mijn vlakke hand. 'Kan ik dit weggooien?' Ze zeiden dat ik ze gewoon kon laten liggen. Ik legde het weer op de bank, schaamde me omdat ik er zo'n troep van maakte, al die achteloze sporen over de brandschone vloeren en meubels. De verpleegster stelde me met een zangerige stem gerust: 'Het is maar flora en fauna, flora en fauna, meer niet.'

Twee verpleegsters namen me mee naar een koude, grauwe ruimte met een grote spiegel, ochtendlicht. Ze vroegen me of ik me wilde uitkleden. Het leek me overdreven. Ik zag niet in waarom ik mijn huid zou moeten tonen, maar mijn handen begonnen mijn kleren te verwijderen voordat mijn hersenen

het verzoek goedgekeurd hadden. *Luister naar ze.* Ze hielden een witte papieren zak open en ik stopte er mijn beige beha met de sleetse bandjes in. Mijn grijze jurk ging in een andere zak. Ik zou hem nooit meer terugzien. Iets met controleren op sperma. Toen alles weg was, stond ik daar naakt, met tepels die me aanstaarden, niet wetend waar ik mijn armen moest laten. Ik wilde ze over elkaar slaan. Ze droeg me op stil te blijven staan terwijl ze mijn hoofd vanuit verschillende hoeken fotografeerden. Voor portretfoto's was ik gewend mijn haar glad te strijken, een zijscheiding te trekken, maar ik was bang om de scheve kluwen aan te raken. Ik vroeg me af of ik moest glimlachen, met ontblote tanden, en waar ik naar moest kijken. Ik wilde mijn ogen dichtdoen, alsof ik dan verborgen bleef.

Een verpleegster trok een blauwe plastic liniaal uit haar zak. De andere hield een zwarte camera vast. 'Om de schaafwonden op te meten en vast te leggen,' zei ze. Ik voelde latex vingertoppen over mijn huid kruipen, de harde rand van de liniaal tegen de zijkant van mijn nek, mijn billen, mijn dijen gedrukt worden. Ik hoorde elke klik terwijl de zwarte lens van de camera boven elke haar, elk stukje kippenvel, ader, porie bleef hangen. Mijn huid was altijd mijn grootste bron van onzekerheid geweest, omdat ik als kind last had gekregen van uitbarstingen van eczeem. Zelfs toen mijn huid was genezen, was ik nog steeds bang dat hij gevlekt en verkleurd was. Ik verstijfde, uitvergroot onder de lens. Maar terwijl ze vooroverbogen en om me heen draaiden, tilden hun vriendelijke stemmen me uit mijn hoofd. Ze zorgden voor me als de vogeltjes in *Assepoester*, die met meetlinten en strikjes in hun snaveltjes rondfladderden om de maten op te nemen voor haar baljurk.

Ik draaide me om om te zien wat ze fotografeerden en zag een rood kruis op m'n achterwerk. De angst perste mijn ogen dicht en draaide mijn hoofd weer naar voren. Meestal ben ik

zelf de grootste pestkop van mijn eigen lichaam: *Je boobies staan te ver uit elkaar. Twee treurige theezakjes. Je tepels wijzen elk een andere kant op, net leguanenogen. Je knieën zijn verkleurd, ze lijken wel paars. Je buik is papperig. Je middel is te breed en vierkant. Wat hebben die lange benen voor nut als ze niet slank zijn?* Maar toen ik daar spiernaakt onder het licht stond, verdampde die stem.

Ik keek mezelf strak aan terwijl zij omhoog, omlaag, rondom bleven gaan. Ik duwde mijn kruin omhoog, maakte mijn nek langer, trok mijn schouders omlaag, liet mijn armen slap hangen. Het ochtendlicht versmolt met mijn halslijn, de rondingen van mijn oor, langs mijn sleutelbeen, mijn heupen, met mijn kuiten. *Kijk dan eens naar dat lichaam, hoe mooi je borsten glooien, de vorm van je navel, die lange, mooie benen.* Ik was een palet van warme zandkleuren, een stralend baken in deze ruimte vol gebleekte jassen en groenblauwe handschoenen.

Eindelijk konden we mijn haar gaan schoonmaken. Met z'n drieën trokken we de dennennaalden er een voor een uit en stopten ze in een witte zak. Ik voelde het lichte trekken als ze vast bleven zitten, felle pijscheuten als er stukjes uit mijn haar getrokken werden. Plukken en plukken tot de zak tot de rand toe vol zat met takjes en haar. 'Dat moet genoeg zijn,' zei ze. Het bleef stil toen we de rest eruit haalden en op de grond gooiden, om het later op te veegen. Ik blies zachtjes over mijn schouders en verspreidde zo het zand. Met moeite haalde ik een dood takje met de vorm van een visgraat los, terwijl de verpleegsters de achterkant van mijn klittenhoofd uitkamden. Er leek geen eind aan te komen. Als ze me hadden opgedragen mijn hoofd omlaag te houden om het kaal te scheren, zou ik zonder tegensputteren mijn nek hebben gebogen.

Ik kreeg een fladderige ziekenhuisjurk en werd meegenomen naar een andere ruimte, waar iets stond wat op een tandartsstoel leek. Ik ging achterover liggen met mijn benen gespreid,

mijn voeten rustend in beugels. Boven me hing een afbeelding van een zeilboot, die met punaises in het plafond gedrukt was. Het leek alsof hij uit een kalender gescheurd was. Ondertussen brachten de verpleegsters een blad binnen; ik had nog nooit zoveel metalen instrumenten bij elkaar gezien. Tussen de pieken van mijn knieën zag ik de drie vrouwen, een kleine bergketen, eentje op een kruk, de twee anderen achter haar, allemaal bij me naar binnen starend.

‘Je bent zo kalm,’ zeiden ze. Ik wist niet in verhouding tot wie ik kalm was. Ik staaarde naar die kleine zeilboot boven me en dacht aan hoe die naar iets buiten deze kleine kamer zou drijven, naar een plek die heel zonnig was, en heel ver hiervandaan. Ik dacht: *die kleine zeilboot heeft een flinke taak, als hij mij moet proberen af te leiden*. Twee lange houten wattenstaafjes werden in mijn anus gestoken. De zeilboot deed zijn best.

Er gingen uren voorbij. Ik vond het koude metaal niet prettig, de stijve kopjes van de wattenstaafjes, de pillen, de injectienaalden, mijn gespreide dijën. Maar hun stemmen susten me, alsof we hier waren om even lekker bij te kletsen, en ze gaven me een bekertje met felroze pillen alsof het een champagnecocktail was. Ze bleven oogcontact maken en telkens als ze iets inbrachten legden ze uit wat ze gingen doen. ‘Hoe gaat het, hou je het nog vol? Dit is een klein blauw verfkwastje, ik haal het even licht over je schaamlippen. Kan een beetje koud aanvoelen. Ben je in de buurt opgegroeid? Nog plannen voor Valentijnsdag?’ Ik wist dat ze me die vragen stelden om me af te leiden. Ik wist dat de koetjes en kalfjes een spelletje waren dat we samen speelden, een act waar ze me in souffleerden. Terwijl ze converseerden gingen hun handen snel te werk en tuurde de ronde rand van de lens in de holte tussen mijn benen. Een andere microscopische camera gleed bij me naar binnen, en de binnenwanden van mijn vagina werden getoond op een scherm.

Ik begreep dat hun in handschoenen gestoken handen me vasthielden, zodat ik niet de afgrond in viel. Wat er ook maar door de gangen in mijn binnenste kroop, het zou er aan de enkels uit gesleurd worden. Ze waren een leger dat een barricade voor me had opgeworpen, me zelfs aan het lachen maakten. Ze konden niet ongedaan maken wat er was gebeurd, maar ze konden het wel vastleggen, elke millimeter ervan fotograferen, in zakjes verzegelen, iemand dwingen om het onder ogen te zien. Niet één keer verzuchtten ze iets, deden ze medelijdend van 'arm kind'. Ze zagen mijn onderwerping niet onterecht aan voor zwakte, zodat ik niet de behoefte voelde om mezelf te bewijzen, om hun te tonen dat ik meer was dan dit. Dat wisten ze al. Schaamte kreeg hier niet de ruimte, zou weggejaagd worden. Dus maakte ik mijn lichaam zacht en gaf het hun in handen, terwijl mijn hoofd meedeinde op de luchtige stroom van gepraat. En daarom komen het ongemak en de angst op de tweede plaats, als ik aan hen terugdenk. Het voornaamste gevoel was warmte.

Uren later waren ze klaar. April begeleidde me naar een grote plastic tuinschuur, die tegen een muur stond. Die was tot de nok toe gevuld met sweaters en joggingbroeken, die op stapels gepropt waren, wachtend op hun nieuwe eigenaren. *Voor wie zouden die zijn*, vroeg ik me af. Hoeveel van ons zijn hier binnen geweest om nieuwe kleren te halen, en onze map vol flyers. Er was een heel systeem opgezet in de wetenschap dat er talloze anderen zouden zijn zoals ik: *Welkom bij de club, hier is je nieuwe uniform. In je map vind je een paar richtlijnen die de stappen van trauma en herstel beschrijven. Het kan de rest van je leven in beslag nemen.* De coassistente glimlachte en zei: 'Kies maar welke kleur je wilt!' Alsof ik een topping op een ijsje mocht uitkiezen. Ik koos een roomwitte sweater en een blauwe joggingbroek.

Ik hoefde me nu alleen nog maar te wassen. De onderzoeker

was onderweg. Ik werd mee terug genomen naar de kille, grauwe kamer waar ik nu de metalen douchekop in de hoek zag hangen. Ik bedankte hen, deed de deur dicht. Hing mijn ziekenhuisjurk op. Doorzocht het mandje vol willekeurige, gedoneerde hotelshampootjes: groene thee, oceaanfris, sandelhout-spa. Ik draaide de kraan open. Voor het eerst stond ik helemaal naakt en alleen, zonder kirrende geluidjes of zachte handen. Het was stil, op het water na, dat op de vloer kletterde.

Niemand had het woord ‘verkrachting’ gebruikt, behalve op dat vel papier. Ik deed mijn ogen dicht. Ik zag alleen mijn zusje onder die kring van licht, voordat mijn herinneringen flikkerend uitdoofden. Wat miste ik? Ik keek omlaag, trok aan mijn schaamlippen en zag dat die donker waren van de verf, en werd misselijk van de auberginekleur. Vertel me wat er is gebeurd. Ik had de zusters ‘syfilis’, ‘gonorroe’, ‘zwangerschap’, ‘hiv’ horen zeggen, ze hadden me de morning-afterpil gegeven. Ik keek naar het heldere water dat zinloos over mijn huid stroomde; alles wat ik moest schoonmaken zat vanbinnen. Ik keek omlaag naar mijn lichaam, een dikke, verkleurde zak, en dacht: *laat iemand dit ook maar meenemen, ik wil niet alleen gelaten worden met dit ding.*

Ik wilde met mijn hoofd tegen de muur bonken, om de herinnering los te krijgen. Ik begon de dopjes van de flesjes los te draaien, en goot de glanzende shampoos over mijn borst. Ik liet mijn haar voor mijn gezicht vallen, liet mijn huid verbranden, stond midden tussen de neergegooide lege flesjes. Ik wilde dat het water tot in mijn poriën doordrong, dat elke cel zou verbranden en zich zou vernieuwen. Ik wilde alle stoom inademen, stikken, blind worden, verdampen. Het melkachtige water kolkte om mijn voeten en stroomde door een metalen rooster terwijl ik mijn schedel schrobde. Ik voelde me schuldig; Californië zat al zo lang vast in een genadeloze

droogte. Ik dacht aan mijn huis, waar mijn vader rode emmers onder elke wastafel had gezet en met ons zeepwater naar de planten liep. Water was een luxe, maar ik stond daar roerloos te kijken terwijl de ene liter na de andere door het afvoerputje stroomde. *Het spijt me, vandaag heb ik een lange douche nodig.* Er ging zeker een dik halfuur voorbij, maar niemand zei dat ik moest opschieten.

Ik draaide de kraan dicht. Ik stond in de mist en de stilte. Mijn vingertoppen zaten vol rimpelige, bleke rivierbeddinkjes. Ik veegde de condensatie van de spiegel. Mijn wangen waren roze. Ik kamde mijn natte haar, liet mijn armen door de katoenen sweater glijden, legde mijn ketting weer om mijn nek en trok hem recht, op het midden van mijn borst. Ik maakte de veters van mijn schoenen vast, het enige andere wat ik had mogen houden. Ik propte de pijpen van mijn blauwe joggingbroek erin, maar trok die toch weer los, en liet ze eroverheen hangen. Beter. Terwijl ik een knotje van mijn haar maakte, zag ik een kaartje aan mijn mouw bungelen. Er stond een klein tekeningetje op van een waslijn. *Grateful Garments.*

Elk jaar maakte oma Ann (geen bloedverwante, maar toch onze oma) extravagante papieren hoedjes van gerecyclede materialen: de plastic netjes die ze om peren doen, kleurige stripverhalen, indigo veertjes, origamibloemen. Ze verkocht ze op braderieën, en doneerde de opbrengst aan plaatselijke goede doelen, waaronder Grateful Garments, die kleding leverde voor mensen die seksueel geweld hadden meegemaakt. Als deze organisatie niet zou bestaan, zou ik het ziekenhuis hebben moeten verlaten in die dunne ziekenhuisjurk en mijn legerkistjes. Dus dankzij al die uren dat oma aan de eettafel hoedjes had zitten knippen en plakken, die ze had verkocht in haar kleine kraampje in de zon, had ik nu een zacht harnas. Oma Ann sloeg haar armen stevig om me heen, zei tegen me dat ik er klaar voor was.